

Sygn. akt II AKa 73/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2022r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Katarzyna Capałowska

SA – Rafał Kaniok

Protokolant: – Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2022 r.

sprawy Ł. K. s. J. i B. ur. (...) w O.

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 148§1 kk w zb. z art. 156§1 pkt 2 kk w zw. z art. 11§2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 października 2020r. sygn. akt VIII K 252/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego Ł. K. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 73/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 października 2020 r.,
sygn. akt VIII K 252/17

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>	

Wskazać fakt	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. mająca wpływ na jego treść obrazu przepisów postępowania tj. art. 408, 410 i 412 k.p.k. w zw. z art. 405 § 1, 2 i 4 k.p.k. oraz art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., art. 6 k.p.k. poprzez nierzetelne, niedbałe, nieobiektywne i naruszające zasadę domniemania niewinności prowadzenie postępowania, wyrażające się m.in. w:</p> <ul style="list-style-type: none"> - przeprowadzeniu narady i głosowania oraz faktyczne wydanie wyroku w dniu 05.10.2020 r. tj. przed zamknięciem przewodu sądowego i tym samym - przed wysłuchaniem głosów końcowych oraz ujawnieniem całości materiału dowodowego, stanowiącego podstawę ustaleń faktycznych, - nieznajomości - co najmniej do pierwszego terminu rozprawy włącznie - akt sprawy, braku orientacji co do złożonych, a nierozpoznanych wniosków dowodowych obrońcy, nierzetelnym sporządzaniu protokołów z rozpraw, manifestowaniu od pierwszego terminu rozprawy przekonania o winie oskarżonego; <p>2. mająca wpływ na jego treść obrazu art. 201 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

swobodną ocenę opinii Instytutu (...) i uznanie jej za logiczną, spójną, niesprzeczną, należyście uzasadnioną oraz bezkrytyczne przyjęcie wniosków tej opinii za własne, w sytuacji gdy opinia nie jest jasna i pełna ponieważ nie zawiera podstawowych danych pozwalających na weryfikację wniosków opinii z jej wywodem oraz budzi uzasadnione zastrzeżenia wynikające z wiedzy powszechnie znanej, m.in.:

- możliwości pobrania materiału do badań DNA z tkaniny po przeszło 2 latach przechowywania dowodów w warunkach nie zapewniających utrzymania na ich powierzchni materiału genetycznego nadającego się do analizy oraz prowadzących do wymieszania i zanieczyszczenia tego materiału,

- braku jakiegokolwiek dowodu pobrania i przekazania do badań materiału porównawczego od V. Z.,

- niewskazaniu jaką ilość materiału DNA udało się pobrać z odzieży Ł. K. i tym samym, czy była to ilość wystarczająca do przeprowadzenia badania,

- braku informacji, które plamy na odzieży Ł. K. okazały się być śladami krwi;

3. mająca wpływ na jego treść obrazu przepisów postępowania tj. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie badania śladów krwi na odzieży Ł. K. pod kątem mechanizmu ich powstania (sposobu naniesienia), w sytuacji gdy fakt, że w momencie zadania pokrzywdzonemu ciosów nożem Ł. K. znajdował się blisko pokrzywdzonego jest faktem niekwestionowanym i tym samym

na jego odzieży mogły pozostać ślady jego krwi, co nie oznacza, że to Ł. K. ugodził pokrzywdzonego nożem;

4. mająca wpływ na jego treść obrazu przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez:

- uznanie za wiarygodne w całości zeznań pokrzywdzonego V. Z. złożonych w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie mimo zachodzących między nimi istotnych sprzeczności, które dotyczą kluczowych dla rozstrzygnięcia sprawy kwestii związanych m.in. z osobami, które bezpośrednio przed zadaniem ciosów były przy pokrzywdzonym oraz zachowania tych osób oraz sprzeczności tych zeznań z uznanymi za wiarygodne w całości zeznaniami świadków K. B. (1) i D. G. (1);

- pominięcie istotnych okoliczności wynikających z zeznań V. Z., takich jak fakt, że nie widział on osoby zadającej mu ciosy, nierozpoznanie oskarżonego podczas okazania, opierania się na domysłach, że zrobił to oskarżony;

- uznanie, że zeznania pokrzywdzonego są wiarygodne z uwagi na brak powodów by zeznawać nieprawdę, w sytuacji gdy niewiarygodność jego zeznań wynika z zachodzących w nich sprzeczności i niekonsekwencji, oczywistej w zaistniałych okolicznościach determinacji w pociągnięciu jedynej, ustalonej przez organy ścigania osoby do odpowiedzialności karnej, a także zrozumiałych trudności w zachowaniu obiektywnego stosunku do sprawy i osoby siedzącej na ławie oskarżonych, nie zaś

z intencjonalnego zeznawania nieprawdy;

5. mająca wpływ na jego treść obrazu przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań D. Z. i J. K., pominięcie istotnych okoliczności wynikających z notatek urzędowych - k.2, k.3, k.6, k.10, protokołu oględzin odzieży i butów zabezpieczonych podczas przeszukania mieszkania w W. przy ul. (...) - k. 27-28 i protokołu przeszukania k. 38-40 oraz z uznanych za wiarygodne w całości zeznań świadków K. B. (1) (k. 93-94, 754-755) i D. G. (1) (210-210v, 963-964) dotyczących rysopisu mężczyzny, który szarpał się z pokrzywdzonym i mógł ugodzić go nożem, pominięcie faktu, że odzież, którą D. Z. udostępnił do badań DNA była przez niego używana przez przeszło 2 lata, odzież którą przekazał nie odpowiada odzieży, którą Policjanci opisali w protokole przeszukania jego mieszkania, co skutkowało błędnym ustaleniem, że J. K. i D. G. (2) nie mieli nic wspólnego ze zdarzeniem i wyeliminowanie D. G. (2) z kręgu osób podejrzanych;

6. mająca wpływ na jego treść obrazu przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego Ł. K. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego i uznaniu ich za wiarygodne w zasadniczej części, w sytuacji gdy oskarżony nie był w stanie podać podstawowych faktów dotyczących zdarzenia, które mógłby znać wyłącznie jego sprawca, jego wyjaśnienia były wyraźnie sterowane i nie korespondujące m.in. z uznanymi za wiarygodne w całości zeznaniami biegłego

Z. M. i P. D., a ponadto pominięcie istotnych okoliczności związanych z nietypowym dla sprawcy zachowaniem Ł. K. po zdarzeniu;

7. jako konsekwencję powyższych zarzutów, mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych polegający na stwierdzeniu, że to Ł. K. zadał pokrzywdzonemu V. Z. ciosy nożem, w sytuacji gdy prawidłowo oceniony i poddany wszechstronnej analizie materiał dowodowy wskazuje, że Ł. K. nie popełnił zarzucanego mu czynu;

z ostrożności procesowej:

8. mająca wpływ na jego treść obraza art. 410 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń dotyczących zamiaru wyłącznie na okolicznościach przedmiotowych towarzyszących zdarzeniu, w sytuacji gdy uwzględnienie okoliczności podmiotowych wyklucza by Ł. K., jeśli miałby być sprawcą, działał w zamiarze (tak bezpośrednim, jak i ewentualnym) zabójstwa pokrzywdzonego;

9. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary w wymiarze 11 lat pozbawienia wolności wynikająca z potraktowania jako okoliczności obciążających cech wpisanych w znamiona przypisanego oskarżonemu czynu oraz nienadania odpowiedniego znaczenia okolicznościom łagodzącym, w szczególności zachowaniu oskarżonego po zdarzeniu, zeznań świadka K. B. (2) na temat dotychczasowego zachowania Ł. K. (k.854v-856v), jak również wynikających z wywiadu środowiskowego (k. 545-k.546) oraz opinii sądowo psychiatrycznej i sądowo psychiatryczno-psychologicznej (k.

	418-422, k. 517-538) informacji dotyczących ciężkiego dzieciństwa i wpływu tychże doświadczeń na jego osobowość;
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.	
<p>Wszystkie podniesione w apelacji zarzuty wymienione w pkt 1-9 uznać należy za chybione i bezpodstawne.</p> <p>Całkowicie bezpodstawny i wręcz niezrozumiały jest zarzut obrazy przepisów postępowania karnego wymienionych w pkt 1. W ocenie Sądu odwoławczego autorka analizowanej apelacji nie wykazała zarówno tego, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 408, 410 i 412 k.p.k. w zw. z art. 405 § 1, 2 i 4 k.p.k. oraz art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k. jak również tego w jaki sposób te przepisy zostały naruszone. Całkowicie nieuprawnione i wręcz niezrozumiałe jest twierdzenie skarżącej, że Sąd I instancji przeprowadził naradę i głosowanie oraz faktycznie wydał wyrok w dniu 5 października 2020 r. tj. przed zamknięciem przewodu sądowego i tym samym przed wysłuchaniem głosów końcowych oraz ujawnieniem całości materiału dowodowego stanowiącego podstawę ustaleń faktycznych. Do tego rodzaju twierdzeń w żaden sposób nie uprawnia fakt dopuszczenia się przez Sąd meriti oczywistej omyłki pisarskiej w wyroku odnośnie daty jego wydania. Skarżąca z tego faktu wysnuwa wnioski, które nie znajdują żadnego oparcia i odzwierciedlenia w realiach faktycznych występujących w niniejszej sprawie. Zauważyć również należy, że w ramach</p>	

tego zarzutu wymienione zostały przepisy art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 5 1 k.p.k., w których określone zostały ogólne zasady postępowania karnego i które to przepisy jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego nie mogą stanowić samodzielnej podstawy zarzutów zarówno apelacyjnych jak też kasacyjnych. Skarżąca nie wykazała również zarówno w samej treści omawianego zarzutu jak też w uzasadnieniu swojego pisma, że Sąd Okręgowy naruszył art. 408 k.p.k., art. 412 k.p.k. w zw. z art. 405 § 1, 2 i 4 k.p.k. oraz w jaki sposób miało dojść do obrazy wymienionych przepisów.

Podnieść także należy, że dla skuteczności zarzutu określonego w art. 438 pkt 2 k.p.k. konieczne jest zarówno wykazanie w sposób przekonujący w czym konkretnie przejawia się naruszenie każdego z wymienionych przepisów postępowania oraz, że owa obraza mogła czyli w przekonaniu skarżącego miała wpływ na treść wyroku. W ocenie Sądu odwoławczego omawiany zarzut tych wymogów nie spełnia a w związku z tym nie zasługuje na uwzględnienie. Bezpodstawny jest również zarzut z pkt 2 dotyczący naruszenia art. 201 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. Podkreślić bowiem należy, że art. 201 k.p.k. określa sytuacje w jakich należy wezwać biegłych, którzy sporządzali opinię na rozprawę oraz kiedy należy powołać innych biegłych i powinno to nastąpić wówczas gdy opinia jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie. Z treści omawianego zarzutu nie wynika w jaki sposób Sąd meriti miałby

naruszyć art. 201 k.p.k. Nie można również zaakceptować stanowiska autorki apelacji, że Sąd Okręgowy w sposób dowolny ocenił opinię Instytutu (...) uznając ją za logiczną, spójną, niesprzeczną oraz należycie uzasadnioną. Zdaniem Sądu odwoławczego skarżąca kwestionuje ocenę przedmiotowej opinii nie wskazując żadnych merytorycznych argumentów mogących podważyć tę ocenę. Znamienne jest również to, że autorka apelacji kwestionując wnioski opinii Instytutu (...) i twierdząc, że „budzi uzasadnione zastrzeżenia” odwołuje się do wiedzy powszechnej. Taki sposób podważania treści i wniosków przedmiotowej opinii nie może być uznany za skuteczny. Wywody autorki apelacji w omawianym zakresie mają charakter wyłącznie polemiczny i nie przedstawiają żadnych merytorycznych argumentów mogących w sposób skuteczny podważyć trafne, logiczne i przekonujące wnioski końcowe w niej zawarte.

Całkowicie chybiony, bezpodstawny i wręcz niezrozumiały jest zarzut obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. zawarty w pkt 3 petitum apelacji. Uzasadnienie tego zarzutu zawarte na str. 11 jest bardzo lakoniczne i w istocie nie wiadomo w jakim celu wymieniony dowód miałby być przeprowadzony z urzędu, zwłaszcza w sytuacji gdy z uznanych za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego V. Z. wynika, że to oskarżony Ł. K. jest osobą, którą opisywał jako mężczyznę w kapturze i okularach i która zaczepiła go przed C. Kebabem a następnie uderzyła go dwa razy w klatkę piersiową i brzuch. Ponadto z opinii nr (...) z dnia 24 lipca 2019 r. wydanej przez

Instytut (...) w W. wynika w sposób jednoznaczny, że zidentyfikowane DNA na okularach należących do oskarżonego Ł. K. pochodzi od V. Z.. W realiach dowodowych występujących w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw aby podważać ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie tego, że to oskarżony zadał V. Z. ciosy nożem w klatkę piersiową i brzuch i w związku z tym na jego okularach znalazło się DNA pochodzące od pokrzywdzonego.

Wbrew twierdzeniom autorki apelacji Sąd I instancji nie dopuścił się również obrazy art. 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zakresie analizy i oceny dowodów wymienionych w zarzutach z pkt 4, 5 i 6 tj. zeznań pokrzywdzonego oraz świadków: D. Z., J. K. oraz wyjaśnień składanych przez oskarżonego. Analizując treści tych zarzutów oraz ich uzasadnienie uznać należy, że wywody obrońcy oskarżonego kwestionujące ocenę wymienionych dowodów mają charakter wyłącznie polemiczny a nie merytoryczny. Dla skuteczności zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. konieczne jest zaś wykazanie jakich konkretnie uchybień dopuścił się Sąd orzekający w procesie oceny poszczególnych dowodów których istnienie powoduje, że dokonana ocena tych dowodów nosi cechy oceny dowolnej a nie swobodnej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego skarżąca nie wykazała w sposób przekonujący żeby Sąd meriti oceniając dowody wymienione w zarzutach z pkt 4 – 6 dopuścił się błędu natury faktycznej lub logicznej, nie respektował zasad wiedzy logiki i doświadczenia życiowego. Analiza tych pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, która odnosi się do omawianego zagadnienia tj. pkt 2.1 i 2.2 pozwala

na jednoznaczne stwierdzenie, że dokonana przez Sąd Okręgowy analiza i ocena zgromadzonych w sprawie dowodów w tym także tych wcześniej wymienionych nie zawiera tego rodzaju błędów, braków i uchybień a w związku z tym zasługuje na pełną akceptację ze strony Sądu odwoławczego. Sąd meriti nie dopuścił się również obrazy art. 410 k.p.k. gdyż wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dowody zostały poddane analizie i ocenie, zaś te dowody które zostały uznane za wiarygodne stały się podstawą dokonanych ustaleń faktycznych.

Skoro nie stwierdzono uchybień ze sfery gromadzenia, analizy i oceny dowodów to brak jest również postaw aby kwestionować dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, które mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie i obdarzone walorem wiarygodności. Z tych dowodów uznanych przez Sąd meriti za wiarygodne i które stanowią podstawę dokonanych ustaleń faktycznych, wbrew twierdzeniom skarżącej wynika w sposób jednoznaczny, że to oskarżony Ł. K. w dniu 7 maja 2017 r. w W. zadał co najmniej dwa ciosy nożem w klatkę piersiową i brzuch powodując u pokrzywdzonego opisane obrażenia. Podkreślić również należy, w kontekście zawartego w pkt 8 zarzutu obrazy art. 410 k.p.k. poprzez który skarżąca kwestionuje ustalony przez Sąd zamiar z jakim działał oskarżony, że również w tym zakresie ustalenia Sądu Okręgowego są prawidłowe i trafne i mają pełne oparcie w materiale dowodowym niniejszej sprawy. Zaznaczyć także należy, że zamiar jest elementem strony

podmiotowej ustaleń faktycznych i jego kwestionowanie jest możliwe poprzez właściwy rodzajowo zarzut określony w art. 438 pkt 3 k.p.k. a nie zarzut obrazy przepisów prawa procesowego tj. art. 410 k.p.k. Sąd odwoławczy pragnie podkreślić, że akceptuje w pełni rozważania Sądu Okręgowego zawarte na str. 12 – 13 pisemnych motywów wyroku w których wykazano w sposób logiczny i przekonujący, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego. Świadczy o tym zarówno ogromna siła z jaką zadane były ciosy, ich prędkość, rodzaj wykorzystanego narzędzia w postaci ostrego noża oraz miejsce tj. lewa strona klatki piersiowej gdzie znajdowała się głęboka rana oraz przecięcie mostka i żeber. Zasadnie uznano, że sposób działania oskarżonego i jego zachowanie świadczą o zamiarze pozbawienia życia pokrzywdzonego. Nie może budzić również żadnych wątpliwości fakt, że gdyby nie udzielona pomoc medyczna zarówno na miejscu zdarzenia jak również w szpitalu to pokrzywdzony z pewnością by zmarł.

Brak jest również podstaw aby uznać, że orzeczona wobec oskarżonego kara 11 lat pozbawienia wolności nosi cechy rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Postawiony w pkt 9 petitum apelacji zarzut ma charakter ocenny i jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego zasługuje na uwzględnienie wówczas gdy łącznie spełnione są dwa warunki. Pierwszy z nich to, istotna, wyraźna „bijąca wręcz po oczach różnica” pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a karą jaką należało orzec w instancji odwoławczej

w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. W związku z tym ten drugi warunek jest spełniony wówczas gdy Sąd meriti naruszy dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., co może nastąpić albo poprzez pominięcie istotnych okoliczności łagodzących lub obciążających lub też wówczas gdy Sąd ten wprowadzi formalnie wszystkie te okoliczności wymiaru ale nie nada im właściwego znaczenia.

W przedmiotowej sprawie tego rodzaju sytuacja nie występuje o czym świadczy treść rozważań Sądu meriti zawarta na str. 14 – 16 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wynika z nich, że Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na wymiar orzeczonej kary i nadał im właściwe znaczenie.

Uznać zatem należy, że orzeczona wobec oskarżonego kara 11 lat pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy, bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu i we właściwy i należyty sposób uwzględnia dyrektywy i cele wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Brak jest zatem podstaw do zmiany wyroku w zakresie wnioskowanym przez obrońcę oskarżonego.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku co do istoty i uniewinnienie Ł. K.,
- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu działania z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia V. Z., zaś z podstawy skazania art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 11 § 2

zasadny
częściowo zasadny
niezasadne

k.k. oraz na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 13.05.2017 r., wymierzenie Ł. K. odpowiednio łagodniejszej kary oraz środków kompensacyjnych w niższej wysokości.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji zarówno w zakresie ustaleń faktycznych jak również oceny prawnej zachowania oskarżonego jak również wymiaru orzeczonej kary oraz bezpodstawność podniesionych w apelacji zarzutów skutkowało uznaniem zawartych wniosków końcowych za niezasadne.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		

<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.	
	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.	
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.	

5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
Ł. K.	II	Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. z uwagi na sytuację materialną oskarżonego oraz wymiar orzeczonej kary zwolniono Ł. K. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPIS

<u>1.3</u> Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 1	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Ł. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana